

čin ohrožený nejtěžším trestem. Rozhodl-li tedy v souzeném případě samosoudce, že má býti podmíněně odložen také trest dodatečně prisouzený, směl i vysloviti, že se tím prodlužuje též zkušební doba, stanovená soudem sborovým při odsouzení prvním až do konce zkušební doby, určené pro trest dodatkový. Již z doslovu zákona (§ 6 čís. 4 zákona čís. 562/1919): »V tomto případě platí zkušební doba, stanovená při pozdějším odsouzení také pro odsouzení první«, plyne jasně, že tento účinek výroku, že mají býti odloženy podmíněně tresty oba, nastává samočinně ze zákona samého. Výrok samosoudcův o prodloužení zkušební doby prvního odsouzení má tedy jen ráz deklaratorní, ježto, i kdyby tento výrok nebyl učiněn, nastoupilo by prodloužení doby zkušební samočinně mocí zákonného předpisu. Řečeným výrokem nepřekročil tedy samosoudce svoji pravomoc, čímž padá i uplatňovaný zmatek § 281 čís. 11 tr. ř. Zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 4129.

Manifestuje-li kdo veřejně nebo před více lidmi (výrokem: »Ať žije sovětské Rusko, ať žije unie«) pro sjednocení Československé republiky se sovětským Ruskem, pobuřuje ve smyslu § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1931, Zm I 456/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 31. března 1930, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost, napadající výrok nalézacího soudu, pokud jím byl obžalovaný zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, důvody zmatečnosti podle čís. 4, 5 a 9 a) § 281 tr. ř., je odůvodněna již s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. Nalézací soud vzal na základě doznání obžalovaného a výpovědi svědků Josefa V-a a Václava J-y za prokázáno, že obžalovaný, účastniv se zakázaného demonstračního průvodu, uspořádaného komunistickou stranou v rámci t. zv. rudého krajského zájezdu do Ch., zvolal při svém zatčení: »Ať žije sovětské Rusko, ať žije unie«. V těchto výrociích neshledal nalézací soud skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 cit. zák. v úvaze, že obžalovaný těmito výroky neprojevil přání, by na místo ústavy Československé republiky nastoupila státní forma sovětského státu, nýbrž jen projevil sympatii ruskému, tedy cizímu státu, s nímž nebyly diplomatické styky dosud přerušeny, a vyložil výrok: »Ať žije sovětské Rusko« v ten smysl, že obžalovaný měl při tom na mysli sovětské Rusko jen jako pojem zeměpisný, nikoliv jako státní formu. Než při úvaze, zda se

obžalovaný závadnými výroky dopustil přečinu podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky či nikoliv, nepřihlížel nalézací soud, jak zmateční stížnost státního zastupitelství s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. právem vytýká, ke konkrétním okolnostem případu, totiž k tomu, že výroky ty byly proneseny obžalovaným za bouřlivých komunistických demonstrací, a že se, jak z výpovědi svědka Jana F-e vyplývá, demonstranti, uposlechnuvše již vyzvání četnictva k rozchodu, na zvolání obžalovaného vraceli zpět k četnickému kordonu, což by nasvědčovalo tomu, že demonstrující dav nechápal výrok: »Ať žije sovětské Rusko«, při situaci, za níž byl pronesen, ve smyslu zeměpisném, nýbrž ve smyslu politickém, jako projev nadšení pro politické ideje vládnoucí v Rusku. K tomu přistupuje, jak zmateční stížnost právem vytýká, že se nalézací soud vůbec neobíral v rozsudku významem a smyslem dalšího projevu: »Ať žije unie«, namně nezjišťoval, co obžalovaný tímto výrokem v pravdě mínil. Toto opomenutí padá tím více na váhu, an výrok: »Ať žije unie« není tak jednoznačný, že by nevyžadoval bližšího výkladu; můžeť znamenati nejen, ať žije unie sovětská, nýbrž i ať žije unie mezi Československou republikou a sovětským Ruskem; manifestuje-li však kdo takto veřejně nebo před více lidmi pro sjednocení Československé republiky se sovětským Ruskem, tedy pro státní formu příčíci se ústavě Československé republiky, vybudované na principu demokratickém, je nasnadě, že takovýto projev jest již objektivně s to, by vzbudil náladu právnímu řádu republiky Československé nepřátelskou, tedy pobuřoval, a založil tak skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky. Jelikož nalézací soud v těchto směrech, ač k tomu byl podle čís. 5 § 270 tr. ř. povinen, neučinil dostatečná, pokud se týče žádná zjištění, zatížil rozsudek zmatkem neúplnosti; bylo proto s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a uznati, jak se stalo, aniž bylo třeba obírat se dalšími uplatněnými zmatky podle čís. 4 a 9 a) § 281 tr. ř. Při opětném projednání a rozhodnutí věci bude na nalézacím soudě, by přihlížel k pravoplatnému odsouzení obžalovaného pro přečin podle §§ 283 a 284 tr. zák.

Čís. 4130.

Svěřitel (§ 183 tr. zák.) nemusí býti totožným s osobou k věci oprávněnou.

Nejde o zpronevěru mezi manžely podle § 463 tr. zák., nýbrž o zpronevěru podle § 183 tr. zák., prodala nebo zastavila-li manželka věci, o nichž věděla, že je manžel koupil na splátky s výhradou vlastnictví, a které jí manžel dal s příkazem, by je prodateli vrátila.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1931, Zm II 211/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 10. března 1930, pokud jím byla obžalovaná Valerie L-ová podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěna z obžaloby pro zločin zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný, a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znova jednal a rozhodl.